

Sygn. akt III CNP 31/09

POSTANOWIENIE

Dnia 29 października 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa K.W. i T.G.

przeciwko M.K., A.K. i K.K.

o wydanie i zakazanie naruszeń,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 października 2009 r.,

na skutek skargi powodów

o stwierdzenie niezgodności z prawem

prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 21 kwietnia 2008 r., sygn. akt [...],

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

W związku ze skargą powodów K.W. i T.G. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 21 kwietnia 2008 r. należy podnieść, co następuje.

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać: 1) oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości lub w części, 2) przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie, 3) wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, 4) uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy, 5) wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a ponadto – gdy skargę wniesiono stosując art. 424¹ § 2 – że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi oraz 6) wniosek o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem.

Poprzednio wniesiona od tego samego orzeczenia skarga została odrzucona przez Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 10 grudnia 2008 r., z uwagi na nie spełnienie wymogów określonych w art. 424⁵ § 1 pkt 1 i 3 k.p.c. Ponownie wniesiona skarga spełnia wymóg oznaczenia orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości lub w części.. Nadal jednak nie spełnia wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. W skardze nie przytoczono przepisów, z którymi zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, sam zaś zarzut naruszenia wskazanych przepisów nie oznacza jeszcze, że skarżący uznaje orzeczenie za niezgodne z tymi przepisami.

Zarówno w doktrynie jak i w orzecznictwie wyjaśniano, że rygory określone w art. 424⁵ § 1 pkt 2 i 3 k.p.c. stanowią takie wymagania konstrukcyjne skargi o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem, które przez ustawodawcę zostały wyraźnie oddzielone. Jest tak dlatego, że *nie wszystkie wady postępowania poprzedzającego wydanie skarżonego orzeczenia, wytykane w ramach obu podstaw, powodują niezgodność orzeczenia z prawem, a jeśli tak się*

dzieje, to przepisy wskazane jako naruszone w ramach podstaw nie muszą być – i często nie są – tożsame z przepisami, z którymi zaskarżone orzeczenie jest niezgodne (por. Kodeks postępowania cywilnego – Komentarz pod red. T. Erecińskiego, Lexis Nexis 2007, tom drugi, str. 325-326).

Ponadto, skarga wymaga uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody. Wymaga to przedstawienia wyводу, z którego wynika, że źródłem szkody jest właśnie zaskarżone orzeczenie, a nie inne zdarzenie, oraz przedstawienia dowodów bądź co najmniej ich surogatów dla uprawdopodobnienia jej wysokości. Skarżący ograniczyli się do stwierdzenia, że zapłacili za całą nieruchomość, a pozostała im część o 166 m² mniejsza od zakupionej, wskazali orientacyjną cenę 1 m² nieruchomości budowlanej w Z. dodając, że wartość pozostałej części nieruchomości uległa obniżeniu.

Z tego względu, orzeczono jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).